

antage, at kommunalbestyrelserne i alle disse kommuner ikke har givet ligningsplanen en fyldestgørende behandling.

I forbindelse med Ligningsrådets behandling af ligningsplanen er det vigtigt, at rådet får tilstrækkelig mulighed for at inddrage erfaringerne fra ligningsarbejdet fra den seneste ligningsplanperiode.

Ligningsrådet ville ikke have mulighed for at tage tilstrækkelig hensyn hertil, hvis man pålagde rådet at vedtage planen inden den 1. februar.

Derfor synes jeg ikke, at det er en god idé, at ændre i de nuværende regler på området.

Spm. nr. S 797

Til justitsministeren (12/12 97) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Vil ministeren oplyse, i hvilke sagstyper det findes rimeligt og forsvarligt at ændre gebyrreglerne om udfærdigelse af navnebevis jf. ministerens svar på S 100 i denne samling?«

Svar (9/1 98)

Justitsministeren (Frank Jensen):

I besvarelsen af 31. oktober 1997 af spørgsmål nr. S 100 oplyste jeg, at det for tiden overvejes, om der er enkelte sagstyper, hvor det vil være rimeligt og forsvarligt at ændre gebyrreglerne.

Overvejelserne om eventuelt at ændre navnelovens gebyrregler er ikke afsluttet.

Spm. nr. S 798

Til justitsministeren (12/12 97) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Vil ministeren oplyse, om der eksisterer samarbejdsaftaler med enkelte lande, der gør det muligt at undlade en nærmere vurdering af vielsesattester i forbindelse med udfærdigelse af navnebevis i medfør af navneloven, samt i bekræftende fald hvilke lande?«

Svar (9/1 98)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Der er ikke indgået sådanne samarbejdsaftaler som nævnt i spørgsmålet.

Som oplyst i besvarelsen af spørgsmål nr. S 100 fra samme spørger hviler navneloven på en forudsætning om, at navneændring ved anmeldelse til ministerialbogen eller til vielsesmyndigheden kun er mulig i tilfælde, hvor den, der ønsker navneforandring, har en umiddelbar adkomst til navnet, og denne adkomst kan konstateres ved at undersøge ministerialbogen. I alle andre tilfælde skal navneforandring ske ved navnebevis.

Antagelse af ægtefællens efternavn skal efter navnelovens § 15, stk. 2, 2. pkt., ske ved navnebevis, når ægteskabet ikke er indgået for dansk myndighed. I besvarelsen af spørgsmål nr. S 100 er det oplyst, at baggrunden herfor er, at det i forbindelse med navneændringen er nødvendigt at foretage en nærmere vurdering af den udenlandske vielsesattest og efter omstændighederne også af andre udenlandske dokumenter. Spørgsmålet om, i hvilket omfang det er nødvendigt med en nærmere undersøgelse af den udenlandske vielsesattest, beror dog bl.a. på, i hvilket land vielsen er foretaget.

Navneloven indeholder ikke hjemmel til at gennemføre navneændringen ved anmeldelse til ministerialbogen, selv om vielsen er foretaget i et land, hvis vielsesattester uden nærmere undersøgelse kan lægges til grund som bevis for ægteskabs indgåelse. Der er heller ikke i disse tilfælde hjemmel til at fravige kravet om betaling af gebyr for udfærdigelse af navnebevis.

Som oplyst i besvarelsen af spørgsmål nr. S 100 overvejes det for tiden, om der er enkelte sagstyper, hvor det vil være rimeligt og forsvarligt at ændre gebyrreglerne.

Spm. nr. S 879

Til fødevarerministeren (19/12 97) af:

Henning Urup (V):

»Er ministeren opmærksom på, at de danske regler vedrørende opstaldningsbetingelser på hingstestationer i forbindelse med eksport af forsk sæd tilsyneladende er mere restriktive i Danmark end i f.eks. Tyskland?«